ΦΟΙΒΟΣ

ΕΠΙΜΗΝΙΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΗ

ΠΕΡΙ

ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΥΓΙΕΙΑΣ
ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΡΟΧΕΙΡΟΥ
ΟΙΚΙΑΚΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ ΕΝ ΕΛΛΕΙΨΕΙ ΙΑΤΡΟΥ

ΥΠΟ

ΙΩΑΝΝΟΥ Π. ΠΥΡΔΑ

Ετησία συν. προπλ. φ. 5. Διὰ τὸ ἐξωτ. 5.50 μετὰ τοῦ Παραφοίβου καὶ Ἡλίου

ΕΤΟΣ ΙΘ'.—Ἐν Ἀθήναις τῇ 1 Ὀκτωβρίου 1897.— ΑΡ. 10.

Παρακαλοῦνται οἱ μὴ εἰσέτι ἀποστείλαντες τὴν ἐτησίαν συνδρομὴν εἰς τὸν κοινωφελῆ «Φοῖβον» ἐ. ἐ. ἀποστείλαι ταύτην τὸ ταχύτερον ταχυδρομικῶς εἰς γραμματόσημα ἑλληνικὰ ἢ γαλλικά, ἀφαιρουμένων ἐκ τοῦ ποσοῦ τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν.

ΥΓΙΕΙΝΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ

ΛΟΥΤΡΑ

Τὰ ἁπλᾶ λουτρὰ ὠφελοῦσιν ἐκ τοῦ βαθμοῦ τῆς θερμότητος. Τὰ θ ε ρ μ ὰ εἰσὶ χαλαρωτικὰ τῶν σωματικῶν δυνάμεων. Τὰ χ λ ι α ρ ὰ εἰσὶν διαλυτικὰ τῶν σκληρύνσεων, τῶν ἐμφράξεων, διαγείρουσι τὸν γαστροεντερικὸν σωλῆνα, καταπολεμοῦσι τὴν δυσκοιλιότητα· παύουσι τὴν διάρροιαν, ὠφελοῦσιν εἰς τὴν ψχιμίασιν, εἰς τὴν νεφρῖτιδα, διεκλύουσι τὰς ἐξογκώσεις τοῦ ἥπατος, φέρουσιν ὄρεξιν πρὸς βρῶσιν κτλ. Πρέπει νὰ μὴ διαρκῶσι πλέον τῆς ὥρας, ὄχι δὲ ὀλιγώτερον τῆς ἡμισείας. Ταῦτα εἰσὶ κατέλληλα διὰ τὸ Ἑλληνικὸν κλίμα καὶ ἐκαλοῦντο παρ' ἀρχαίοις θ υ μ α ρ ί.

1 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1897.

Τὰ ψυχρὰ εἰσὶ τονικὰ τῶν σωματικῶν δυνάμεων, ὅταν γίνωνται ὑπὸ μετρίαν ψυχρότητα. Εἰσὶν ἐπικίνδυνα εἰς τοὺς πάσχοντας ἐξ ὑποδιαλείποντος πυρετοῦ. Πρέπει νὰ διαρκῶσιν ὀλίγον, ἐκτὸς ἐὰν τὸ σῶμα κινεῖται, ὡς γίνεται τὸ κολύμβημα. Ἐὰν τὸ σῶμα μετὰ τὸ λουτρὸν περιψυχθῇ ἐκ προσβολῆς ἀνέμου, ἐπέρχονται ῥευματισμοί, νευραλγίαι, κεφαλαλγίαι κλπ. Οὐ τοῖς πᾶσι κατάλληλα· ἰδίως κατάλληλα εἶνε εἰς τοὺς αἱματώδεις.

Τὰ κολὺ ψυχρὰ ἐν τῷ Ἑλληνικῷ κλίματι εἰσὶν ἀκατάλληλα καὶ ἐπιφέρουσι συμφορήσεις ἐσωτερικὰς, ἐξ ὧν βλάβαι γίνονται, καὶ μάλιστα ἐὰν διαρκῶσι πλέον τοῦ δέοντος.

Τὰ θεραπευτικὰ λουτρὰ εἰσάγουσιν εἰς τὸ σῶμα φάρμακα διαλελυμένα ἐν τῷ ὕδατι τοῦ λουτροῦ, ὅπερ γίνεται διὰ τῶν ἀπορροφητικῶν πόρων τοῦ δέρματος. Ἡ ἀπορρόφησις γίνεται ἀναλόγως πρὸς τὴν θερμότητα· ὅσον μείζων εἶνε ἡ θερμότης, τόσον ὀλιγώτερον γίνεται ἡ ἀπορρόφησις καὶ περισσότερον ἡ ἐκπομπή, καὶ τ' ἀντίστροφον ὅσον μείζων εἶνε ἡ ψυχρότης, τοσοῦτον πλείων γίνεται ἀπορρόφησις, ἀλλὰ μέχρι βαθμοῦ τινος ψυχρότητος, διότι ἡ μεγάλη ψυχρότης παύει καὶ τὴν ἀπορρόφησιν καὶ τὴν ἐκπομπήν. Διεξοδικώτερον ὅρα πραγματείαν «περὶ λουτρῶν.»

Ὅσοι ποιοῦσι ψυχρὰ λουτρὰ τὸν χειμῶνα, αἰσθάνονται τὸ ψῦχος ἐνόσῳ λούονται, κατόπιν ὅμως οὐδὲν πάσχουσιν ἐκ τοῦ ψύχους.

Ὅσοι τὸν χειμῶνα ποιοῦσι θερμὰ λουτρὰ, κατόπιν αἰσθάνονται ψῦχος περισσότερον καὶ εὐκόλως ἀναπτριχιάζουσιν (Ἀριστ. προβ.)

Τὰ χλιαρὰ λουτρὰ δύνανται γενέσθαι καὶ ἐν ἐποχῇ τῶν ἐμμήνων, ὅταν ταῦτα ἔρχωνται ὀλίγα καὶ δυσχερῶς.

Τὰ θερμὰ λουτρὰ εἰσὶ χαλαρωτικά· γίνονται ἐν βαλανείῳ ἢ ἐν λουτῆρι, ὅπερ τὸ συνηθέστερον· διὰ τούτων οἱ πόροι τοῦ σώματος μεγάλως διαστέλλονται, μεγάλη γίνεται ἡ ἄδηλος διαπνοὴ καὶ μεγάλη ἡ ἐκ τοῦ σώματος ἐκπομπὴ περιττῶν ὑλῶν. Ὅταν γίνεται ἐν λουτῆρι μέχρι λαιμοῦ, τότε αἱ ἐκπεμπόμεναι διὰ τῶν πόρων περιττὰὶ ὕλαι διαλύονται ἐν τῷ περιβάλλοντι ὕδατι, ἐὰν ἐν τῷ ὕδατι τούτῳ ἐμβαφῇ ἄλλος ἐπιφέρει βλάβην κατὰ τῆς ὑγιείας αὐτοῦ καὶ μάλιστα ἐὰν προηγουμένως ἐλούσθη γυνή. Διὰ τοῦτο πρέπει ἀμέσως νὰ χύνηται τὸ τοιοῦτον ὕδωρ καὶ ν' ἀνανεοῦται διὰ καθαροῦ.

Τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἀντέχει ἐπίσης ἐντὸς παντὸς εἴδους ὑγροῦ. Τὸ πείραμα γίνεται, ἐμβαπτομένης τῆς χειρὸς ἐντὸς διαφόρων ὑγρῶν.

Ἐν ὕδατι καθαρῷ ἡ χεὶρ ἀντέχει μέχρις αἰσθήσεως καύσεως ἀνυποφόρου ὑπὸ θερμότητα... 40°

Ἐν ὑδραργύρῳ	48°
Ἐν διαλύσει δεψικῆς ὕλης	41°
Ἐν οἰνοπνεύματι	52°
Ἐν γάλακτι	52°
Ἐν ἐλαίῳ Τερεβινθίνης	55°
Ἐν διαλύσει ἀμύλου	55°
Ἐν ἐλαίῳ κοινῷ	60°
Ἐν λίπει.	65°

Ἐν ζωμῷ κρομμύων ἔτι πλέον.

Ὅλον τὸ σῶμα ἐν λουτρῳ ἐμβαπτόμενον δύναται ἀνθέξαι πλέον τῶν 40° ἐν ξηρῷ λουτρῷ (πυριατηρίῳ) 75° καὶ ἐνίοτε 150°.

Εἰς τὰ μαρτυρικὰ ἱερὰ δικαστήρια τοῦ Πάπα τινὲς κατεδικάζοντο εἰς θάνατον δι' ἐμβάψεως τοῦ σώματος μέχρι τοῦ λαιμοῦ ἐντὸς λέβητος πλήρους ὕδατος, ὅπερ διεθερμαίνετο κατ' ὀλίγον μέχρι βρασμοῦ, τὸ δὲ βράζον ὕδωρ ἔχει 100°. Τὰ τοιαῦτα βασανιστήρια σώζονται καὶ διατηροῦνται ἔτι ὡς ἐνθύμια εἰς Ἀβινιὼντης Γαλλίας.

Ἐν Σπάρτῃ τὸ πάλαι εἶχον ἐν χρήσει τὰ πυριατήρια λουτρὰ, δι' ὧν τὸ σῶμα διεθερμαίνετο εἰς μέγαν βαθμόν. Ἦσαν ξηρὰ, ὁ δὲ λουόμενος ἀφ' οὗ ἐπυρώκτουτο ἐρρίπτετο εἰς τὸν δι' αὐτῶν διερχόμενον ποταμὸν Εὐρώταν, καὶ ἐπανέλαμβον τοῦτο δὶς ἢ τρὶς· ἐν τῷ πυριατηρίῳ τὸ σῶμα διεθερμαίνετο κατ' ὀλίγον (Ἀριστ. προβ). Οὕτως ἱδρῶνον πολὺ, διότι, ἐὰν διὰ μιᾶς τὸ σῶμα διαθερμανθῇ, οὐχ ἱδρύει, ἐπειδὴ ἐκ τῆς μεγάλης διαθερμάνσεως ἐπέρχεται μεγάλη διοσολὴ τῶν πόρων καὶ δυσχέρεια εἶνε εἰς τὴν συστολὴν καὶ δισστολὴν αὐτῶν, διὰ τοῦτο ἐρρίπτοντο αἴφνης εἰς ψυχρὸν ὕδωρ καὶ οὕτως συνεστέλλοντο οἱ πόροι καὶ διεκόπτετο ἡ μεγίστη ἐκπομπὴ τοῦ ἱδρῶτος· ἀλλ' ἵνα μὴ ἐκ τῆς αἰφνιδίας ταύτης συστολῆς τῶν πόρων ἐπέλθῃ διαρκὴς τοιαύτη καὶ αἱ ἐκ ταύτης βλάβαι, ἀμέσως εἰσήρχοντο εἰς τὸ πυριατήριον.

Ἐν πυριατηρίῳ ἱδρόνει τις μᾶλλον, ὅταν ᾖ ψύχος.

Ἐν πυριατηρίῳ 75° ἀναφαίνονται τάδε τὰ συμπτώματα: Αἴσθησις καύσεως ἐπὶ τῶν μαστῶν, φλὸξ ἐπὶ τῶν ῥωθώνων, τὸ

δέρμα ἐξογκοῦται καὶ ἐρυθροῦται, ἡ τοῦ δέρματος θερμοκρασία αὔξεται κατὰ 1° ἢ 2°, ὁ σφυγμὸς γίνεται ταχύς, ὅτε συμβαίνει γενικὴ κακουχία, ἡ ἀναπνοὴ καθίσταται κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον κοπιώδης, ἡ ἐπιφάνεια τοῦ σώματος καλύπτεται ἐξ ἱδρῶτος, ἐπιγίγνεται δίψα, τὸ πρόσωπον ἐξογκοῦται, οἱ ὀφθαλμοὶ προέχουσιν καὶ ἐπὶ τέλους ἐπισυμβαίνει κεφαλαλγία, ἴλιγγος καὶ συγκοπή. Δύναταί τις ν' ἀνθέξῃ ἐν τουρκικῷ λουτρῷ ὑπὸ θερμοκρασίαν 115°.

Ὑπερέχουσι τὰ τοιαῦτα λουτρὰ τῶν τριχοειδῶν ἀγγείων τοῦ δέρματος, ὠφελοῦσι τοὺς ἔχοντας ταῦτα ἄτονα, καὶ ἁρμόδια εἰσὶ εἰς τοὺς κατοίκους ἑλωδῶν τόπων παρακειμένων εἰς λιμνώδεις.

ΠΕΡΙ ΒΑΛΑΝΕΙΩΝ (λουτρῶν)

Τὰ τῶν ἀρχαίων **βαλανεῖα** ἦσαν εἶδος πυριατηρίων. Τοιαῦτα διαδοχικῶς ἦσαν ἐν χρήσει καθ' ὅλας τὰς ἐποχὰς τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους καὶ ἐπὶ Αὐτοκρατόρων Ἑλλήνων τοιαῦτα λουτρὰ εἶχον. Μετὰ τὴν ὑποδούλωσιν τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τῶν Τούρκων παρέλαβον ταῦτα οὗτοι μετ' ἰδίου ζήλου, διότι ἐπέβαλεν αὐτοῖς τὸ λούεσθαι ἡ Μωαμεθανικὴ θρησκεία καὶ ἐκάλουν ταῦτα Χαμάμι.

Ἀποτελοῦνται ἐξ οἰκοδομήματος ἰδίου ρυθμοῦ, εἶνε ὑπόκαυστα, διαθερμαίνονται δὲ διὰ μέσου τῶν παρειῶν τῶν τοίχων· ἔχουσι διαφόρους θαλάμους, ὑπὸ διάφορον θερμοκρασίαν, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὁ μέλλων λουσθῆναι ἐκδύεται καὶ περιβάλλεται διὰ πλατείας σινδόνης, ἐντεῦθεν εἰσέρχεται εἰς ἄλλον θάλαμον ὀλίγον θερμόν, εἶτα εἰσέρχεται εἰς θερμότερον· ἐντεῦθεν εἰσέρχεται εἰς μέγαν θάλαμον μαρμαρόστρωτον λίαν θερμόν· ἐν τῷ μέσῳ αὐτοῦ ὑπάρχει δαπεδον ἐκ πλακῶν μαρμάρου λίαν θερμόν, ἐξέχον τοῦ ἄλλου δαπέδου περὶ τὸ ἥμισυ μέτρου. Εἶνε τετραγωνικὸν καὶ καλεῖται ὀμφαλός· ἐπ' αὐτοῦ ἐξαπλοῦται ἐκτάδην ὁ λουόμενος ἵνα ἐπέλθῃ αὐτῷ ἄφθονος ἱδρώς, κατόπιν τοποθετεῖται ἐπὶ ξυλίνου δαπέδου παρακειμένου ἐπὶ μαρμαρίνου λάρνακος, ἔνθα διὰ κρουνῶν δύο ῥέει ἐκ τοῦ μὲν θερμὸν ὕδωρ ἐκ τοῦ δὲ ψυχρόν. Ὁ λουτρεὺς ποιήσας σαπουνάδαν ἐμβρέχει σακκόλαν μαλλίνην μαλακὴν καὶ ἄρχεται ἐντρίβειν τεχνιέντως ὅλον τὸ σῶμα, τὸ ὁποῖον περιχύνει δι' ἀφθόνου χλιαροῦ ὕδατος ὡς καὶ τὴν κεφαλήν. Μετὰ ταῦτα περιβάλλει τὸ σῶμα τοῦ λουομένου διὰ νέας σινδόνης καλύπτει τὴν κεφαλὴν καὶ ὁδηγεῖ τὸν λουσθέντα εἰς στρωμνὴν ἀναπαύσεως· ἔνθα καλύπτει ὅλον τὸ σῶμά του ὁ λουσθεὶς δι' ἄλλης σινδόνης· καὶ ἀφ' οὗ ἀναπαυθῇ ἐπί τινα χρόνον ἐνδύεται τὰ ἐνδύματά του, πίνει, εἰ διψᾷ σεμίδαν, καφὲ καὶ κονιὰκ καὶ ἀπέρχεται διευθυνόμενος εἰς τὴν οἰκίαν του ἵνα ἀναπαυθῇ ἐπὶ ὥραν.

Τὰ τοιαῦτα λουτρὰ καλοῦνται κοινῶς **Τουρκικὰ λουτρά**, ἀλλὰ οὐκ εἰσὶ Τουρκικά, διότι οἱ Τοῦρκοι ἦσαν βάρβαροι νομαδικῶς βιοῦντες, παρέλαβον ταῦτα παρὰ τῶν Ἑλλήνων, οὓς κατέκτησαν, καὶ ἐξ ὧν ἐκολιτίσθησαν κατὰ τὸ ἐνόν. Τὰ βαλανεῖα τῶν ἀρχαίων διαφέρουσι τῶν **πυριατηρίων** διότι δὲν εἶσιν ξηρὰ ὡς τὰ πυριατήρια, ἀλλὰ πληροῦνται ἀτμῶν ὕδατος, προερχομένων ἐκ τῆς ἐπιχύσεως ἐπὶ τῶν πλακῶν τοῦ δαπέδου ἀφθόνου ὕδατος καὶ ἐκ τῆς εἰσόδου ἀτμῶν ἐξ ὀπῆς μεγάλης συγκοινωνούσης μετὰ τῆς δεξαμενῆς, ἔνθα εὑρίσκεται τὸ πρὸς διαχύτευσιν ὕδωρ εἰς τοὺς ἐντὸς τοῦ τοίχου σωλῆνας, οἵτινες παρέχουσι τὸ πρὸς λοῦσιν ὕδωρ· ὑπερχούσης ἰδίας δεξαμενῆς πρὸς τὸ θερμὸν ὕδωρ.

Τοιοῦτο πολυτελὲς Βαλανεῖον περιγράφει ὁ Λουκιανός· Τοῦ βαλανείου τούτου ἴχνη ἐσώζοντο εἰς τὸ οἰκόπεδον τοῦ Ζαππείου μέχρις οὗ ἐκτίσθη τοῦτο.

Κανόνες πρὸς χρῆσιν τῶν λουτρῶν

Τὸ ὕδωρ τοῦ θερμοῦ λουτροῦ, ὅταν ἐν λουτρῷ εἰσέλθῃς πρέπει κατ' ἀρχὰς νὰ ἦνε δροσερόν, εἶτα χλιαρὸν καὶ κατόπιν κατ' ὀλίγον νὰ προσθέτῃς ὕδωρ θερμόν, ὥστε νὰ κατασταθῇ θερμὸν καθ' ὅσον ἀνέχεται αὐτὸ τὸ σῶμα. Εἰς τοιοῦτον λουτρὸν μένε ἐπὶ 1)2 ὥραν. Εἶτα κατ' ὀλίγον νὰ ἐλαττῶται ἡ θερμότης τῇ προσθήκῃ ψυχροῦ ὕδατος· ὅταν καταστα θῇ χλιαρόν, τότε ἔξελθε ταχέως καὶ ἡσύχως τοῦ λουτροῦ, σπογγίσθητι καλῶς, ἐνδύθητι ταχέως καὶ ἀναπαύθητι ὀλίγον.

ΑΝΑΤΟΜΙΑ ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΗ

ΟΝΟΜΑΤΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΓΕΝΝΗΤΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΩΝ

Ἀφ' οὗ ὁ ἄνθρωπος μελετᾷ καὶ μανθάνῃ πάντα τὰ ἐκτὸς αὐτοῦ ἀντικείμενα ἵνα περὶ πάντων ἀποκτήσῃ καὶ ἔχῃ γνώσεις, ἀφ' οὗ σπουδάζει καὶ μελετᾷ καὶ μανθάνῃ τὴν λειτουργίαν ὅλων τῶν τοῦ διοργανισμοῦ ὀργάνων καὶ διὰ ἰδίων ὀνομάτων μανθάνει τὰ καθέκαστα, ἀφ' οὗ μανθάνει τὰ ὀνόματα καὶ τὴν λειτουργίαν πάντων τῶν ἐπὶ τοῦ σώματος αὐτοῦ ὀργάνων, κλπ. παρα-

σιωπᾷ καὶ παραλείπῃ τὴν μάθησιν τῶν γεννητικῶν ὀργάνων. Τοῦτο ποιεῖ χάριν τῆς κακῶς ἐννοουμένης εὐσχημοσύνης καὶ αἰδοῦς, ἐν ᾧ τὰ ὄργανα ταῦτα φέρῃ ἐπὶ τοῦ σώματός του καὶ εὔλογον ἐξὶ μαθεῖν τὰ περὶ τούτων ἵνα μὴ ἡ μάθησις τῶν τοῦ σώματος μένῃ ἐλλειπής. Ὁποία βλάβη ἠθικὴ γίνεται ἐὰν τὸ ἄρρεν γινώσκῃ τὰ τοῦ θήλεως ὄργανα καὶ τοῦτο τὰ τοῦ ἄρρενος;! Ἡ τοιαύτη γνῶσις τοὐναντίον ματριάζει τὴν φαντασίαν καὶ ἐλαττώνει τὰς ἐκ ταύτης ἰδέας.

Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην ἠμοσιεύσαμεν ἐν τῷ «Φοίβῳ» τὴν περὶ τῶν γεννητικῶν ὀργάνων ὀνομαστολογίαν συνοπτικῶς.

Α'. Γεννητικὰ ὄργανα τοῦ ἄρρενος

Τὰ τοῦ ἀνδρὸς ἀποτελοῦσιν τὸ πέον καὶ οἱ ὄρχεις, οἵτινες εἰσὶν δύο ἀδένες, ἐμπεριεχόμενοι ἐντὸς θύλακος μεγάλου, καλουμένου ὀσχέου, κειμένου μεταξὺ τῶν μηρῶν, καὶ σχηματιζομένου ἐκ προεκτάσεως ὅλων τῶν στρωμάτων τῶν παρειῶν τῆς κοιλίας. Τὸ ὄσχεον ἐκτείνεται κάτωθεν τῆς ῥίζης τοῦ καυλοῦ μεταξὺ τῶν μηρῶν. Τὸ δέρμα αὐτοῦ εἶνε σκοτεινόν, μελανὸν καὶ χαλαρόν, ἔχει πολλὰς κρύπτας, τῶν ὁποίων τὰ στόμια φαίνονται φανερά, καὶ βραχείας τρίχας.

Κατὰ τὸ μέσον τοῦ ὀσχέου διήκει ἀπὸ τὴν ῥίζαν τοῦ καυλοῦ ὑπὸ τὸ περίνεον μέχρι τοῦ δακτυλίου τοῦ πρωκτοῦ στενὴ γραμμὴ Ὄρρος ἢ ῥαφὴ καλουμένη. Ἑκατέρωθεν αὐτῆς τὸ δέρμα ἔχει πολλὰς ἐγκαρσίας ῥυτίδας. Ἐκ τοῦ ὄρρους γίνεται ἡ λέξις ὀρροδία, ἥτις σημαίνει πάθησιν ἐκ φόβου.

Ὁ δαρτὸς χιτὼν τοῦ ὀσχέου, περιβάλλεται ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ δέρματος καὶ χρησιμεύει πρὸς διατήρησιν τῆς θερμότητος τῶν ὄρχεων. Οἱ ὄρχεις καλοῦνται καὶ ἅδυμοι ἔχουσι σχῆμα ὠοειδές, ἀποτελοῦνται ἐκ μαλακοῦ παρεγχύματος πολτώδους, χρώματος ὑποκιτρίνου καὶ συνίστανται ἐκ πλήθους νηματοειδῶν σωλήνων συνεχομένων καὶ εὐκάμπτων. Ταῦτα ἔχουσι τὴν σπορὰν καὶ καλοῦνται σπερματικοὶ ἀγωγοί· διότι ἐν αὐτοῖς ἐκκρίνεται ἡ σπορά· εἰς τούτους διήκουσιν αἱματοφόρα ἀγγεῖα καὶ λεμφικὰ ἀγγεῖα, τὰ ὁποῖα πλουσιοτάτως κατὰ διαστήματα μικρὰ ἐξογκώματα καὶ πάντα διευθύνονται πρὸς τὸ ἄνω μέρος τοῦ ὄρχεος, ἵνα ἡνωμένα ἀποτελέσωσι τοὺς κορμούς.

Οἱ κορμοὶ οὗτοι τὸν ἀριθμὸν 10 ἢ 12, ἐνίοτε 20 ἢ 30 ἀποχωρίζονται ἀπ' ἀλλήλων ὀλίγον, καὶ αὖθις συμπλέκονται ἵνα ἀποτελέσωσι τὸν ἐπιδίδυμον, ὅστις εἶνε σκληρίδιον, εὐκαμπτον, ἔχον παρειὰς πυκνὰς καὶ κείμενον πρὸς τὸ κάτω μέρος ἑκάστου ὄρχεος. Τὸ περίγραμμα τῶν ὄρχεων περιβάλλεται ὑπὸ μεμβράνης ἰσχυρᾶς, λευκῆς θηλῆς, καλουμένης ἐλυτροειδοῦς χιτῶνος. Ἀμφότεροι οἱ ὄρχεις εἰσὶν ἄνισοι, συνήθως μείζων ἐστὶν ὁ δεξιός.

Ἡ σπορὰ ἐστὶν ὑγρόν, κατασκευάζεται ἐν τοῖς ὄρχεσιν καὶ ἐξάγεται ἐκ τοῦ αἵματος ὅλων τῶν ὀργάνων τοῦ σώματος, προχωρεῖ κατ' ὀλίγον εἰς τὸν σπερματικὸν ἀγωγόν, εἶτα εἰς τὸν ἐπιδίδυμον, καὶ τέλος εἰς τὸν ἐκφορητικὸν πόρον, ὅθεν οὗτος ἑνοῦται μετὰ τῶν αἱματοφόρων ἀγγείων καὶ μετὰ τῶν νεύρων. Πάντα ταῦτα διέρχονται διὰ τοῦ βουβωνικοῦ σωλῆνος καὶ τοῦ δακτυλίου.

Εἰς ἕκαστον θυλάκιον τοῦ δαρτοῦ χιτῶνος κρέμαται ἐκ τοῦ σπερματικοῦ λώρου εἰς ὄρχις· ἐπὶ ἑκάστου καθήκει ὁ κρεμαστὴρ μῦς, ὅστις ἑλκύει τὸν ὄρχιν μετὰ τοῦ ὀσχέου πρὸς τὸν κοιλιακὸν κρίκον· τοῦ κρεμαστῆρος τὰ νεῦρα ἔρχονται ἐκ τῶν ὀσφυϊκῶν νεύρων.

Ὁ κρεμαστὴρ καλύπτει τὸν ἐλυτροειδῆ χιτῶνα τοῦ ὄρχεως καὶ τὸν σπερματικὸν λῶρον.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΟΙΚΙΑΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Παρασκευὴ Μπουτίγκας

Λάβε γάλακτος ὀκᾶν	1)2
ὠὰ	4
σακχάρου ψιλοτριμένου δρ.	50
Ὀλίγα ἀμύγδαλα κοπανισμένα	
Ἓν φλιντζάνιον κοπανισμένου ὀριζίου	
Σιμιγδαλίου λεπτῶν	10
Ὀλίγην σταφίδα μαύρην	

Ἅμα παρασκευασθῇ, νὰ τεθῇ ἢ ἐντὸς φόρμας ἢ ἐντὸς καραβάνας καὶ νὰ σταλῇ εἰς τὸν φοῦρνον.

Παρασκευὴ Ῥοσολέου μανδαρινέου

Λάβε κονιὰκ ἢ ρούμι καλὸν ὀκᾶν	1
Φλοιοὺς μανδαρινιῶν	7
Σακχάρου λειοτριμμένου δράμ.	100

Ἀφοῦ ληφθοῦν οἱ φλοιοὶ τῶν μανδαρινίων πρέπει νὰ ἀφαιρεθῇ τὸ λευκὸν αὐτῶν (ἡ ψύχα) καὶ νὰ ριφθῶσιν ἐντὸς τοῦ κονιὰκ ἢ τοῦ ρουμίου καὶ νὰ διατηρηθῶσιν ἐπὶ 14 ἡμέρας. Πρέπει ἅπαξ καθ' ἑκάστην ν' ἀνακινῆται τὸ ὑγρόν. Μετὰ τὰς 14 ἡμέρας ἀφαιροῦνται οἱ φλοιοὶ ἐκ τοῦ ὑγροῦ καὶ ρίπτεται τὸ σάκχαρον. Οὕτως γίνεται ἓν ἐκ τῶν μᾶλλον εὐγεύστων ἡδυπότων.

Ῥοσόλιον βανέλλιας

Λάβε Οἰνοπνεύματος 82ο μέρη	500
Βανίλλιας κεκομμένης εἰς μικρὰ τεμάχια κεράτια	4

Κατέργασον ἐπὶ 3—4 ἡμέρας, ἀνακινῶν τὸ ὑγρὸν ἅπαξ καθ' ἑκάστην.

Μετὰ παρέλευσιν τῶν 4 ἡμερῶν διήθησον (στράγγισε) τὸ ὑγρὸν καὶ πρόσθες

Σεραπίου ἁπλοῦ μέρη	1000

Ἡ ἀναλογία τοῦ σεραπίου εἶνε δύο μέρη σακχάρου καὶ ἓν ὕδατος.

ΓΕΩΡΓΙΚΑ

ΕΓΚΕΝΤΡΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΕΝΟΦΘΑΛΜΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΛΑΙΑΣ

Ὁ ἐμβολιασμὸς τῶν ἐλαιῶν εἶναι πρὸ πάντων ἀπαραίτητος, ὅταν αὗται εἶναι ἄγριαι ἢ παράγουσι καρποὺς κατωτέρας

κατὰ τὴν ποιότητα ἐκείνων τοὺς ὁποίους ἡμεῖς θέλομεν. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον προτιμῶνται διὰ τὰς ἐλαίας οἱ ἀκόλουθοι 5 τρόποι.

Α'. ΤΡΟΠΟΣ

Ἐγκεντρισμὸς δι' ἡμιπελίας σχιστῆς

Οὗτος ἐκτελεῖται περὶ τὰς ἀρχὰς Μαρτίου (1). Ὁ διὰ σχισμῆς ἐγκεντρισμὸς εἶναι πολλῶν εἰδῶν, ἐξ ὅλων δὲ αὐτῶν προτιμᾶται διὰ τὴν ἐλαίαν ὁ ἑξῆς. Ὁ κορμὸς τῆς ἀγριοελαίας κόπτεται δι' ὁριζοντίας τομῆς ἢ κεκλιμένης ὀλίγον εἰς ἓν σημεῖον αὐτοῦ πλησίον τοῦ ἐδάφους. Ἔπειτα διὰ τοῦ ἐγκεντριστηρίου ὀργάνου, τὸ ὁποῖον εἶναι πολὺ κοπτερόν, γίνεται μία σχισμὴ κάθετος χωροῦσα μέχρι τοῦ κέντρου τοῦ ξυλώδους μέρους, μήκους ὀλίγων ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου ἀπὸ τὸ ἓν μόνον μέρος τῆς κορυφῆς τοῦ κομμένου κορμοῦ. Ἐντὸς τῆς σχισμῆς αὐτῆς τίθεται τὸ κέντρον (κεντράδι), ἀφ' οὗ πρῶτον προετοιμασθῇ καταλλήλως. Τοιοῦτος λαμβάνεις ἐκ τοῦ ἡμέρου ἢ ἄλλως ἐκλεκτοῦ δένδρου ἕνα κλάδον εὔρωστον, ξυλώδη καὶ ἡλικίας ἑνὸς ἔτους. Ἀφαιρεῖς ἀπ' αὐτοῦ τὴν κορυφὴν καὶ τὴν βάσιν καὶ κρατεῖς μόνον τὸ μέσον μὲ δύο ὀφθαλμοὺς μὲ τὰ δύο φύλλα των, τῶν ὁποίων ἀφαιρεῖς τὸ ἥμισυ μέρος τοῦ φύλλου. Ὀλίγον ἄνωθεν τοῦ κατωτέρου ὀφθαλμοῦ λεπτύνεις διὰ μαχαιριδίου πολὺ κοπτεροῦ τὸ ξύλον ἀπὸ δύο μόνον μέρη κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε ν' ἀποτελεσθῇ ἓν εἶδος σφηνὸς μὲ 3 γωνίας, ἐκ τῶν ὁποίων αἱ δύο εὑρίσκονται ἔνθεν καὶ ἔνθεν τοῦ φλοιοῦ, τὸν ὁποῖον ἀφήνουσιν ἄθικτον ἀπὸ τὸ μέρος, ὅπου εὑρίσκεται ὁ ὀφθαλμός. Ἡ ἐσωτερικὴ γωνία τοῦ σφηνοειδοῦς μέρους εἶναι ὀξυτέρα πρὸς τὸ κάτω ἄκρον. Ἀμέσως ἔπειτα γίνεται ἡ σχισμὴ εἰς τὸν κορμὸν ὡς εἴπομεν ὀλίγον ἀνωτέρω, καὶ ἐν ὅσῳ ἀκόμη ἐνεργεῖ τὸ κοπτήριον ὄργανον χωρὶς νὰ χάσῃς οὐδὲ στιγμὴν ἐμβάλλεις εἰς τὸ ἄνοιγμα τὸ λεπτυνθὲν μέρος τοῦ κέντρου, τὸ ὁποῖον λέγεται καὶ ἔνθεμα. Τοποθετεῖται δὲ τοιουτοτρόπως, ὥστε ὁ φλοιὸς αὐτοῦ νὰ συμπίπτῃ μὲ τὸν φλοιὸν τῆς τροφοῦ, ἂν εἶνε ἰσοπαχὴς πρὸς αὐτόν, διότι τοιουτοτρόπως ἡ κυτταρογόνος ζώνη καὶ τῶν δύο μερῶν, ἡ ὁποία εὐ-

(1) Σημ. Ὁ ἀκριβὴς προσδιορισμὸς τῆς καταλλήλου ἐποχῆς δι' ἐμβολιασμόν, ὁποίου δήποτε, ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς πείρας τῶν δενδροκόμων ἑκάστου τόπου, διότι ἡ ἐποχὴ αὕτη μεταβάλλεται ἀναλόγως τῶν περιστάσεων τοῦ κλίματος, τοῦ ἐδάφους κλ. Διὰ τοῦτο ὅ,τι περὶ αὐτῆς γράφομεν δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ εἶναι ἀπόλυτον δι' ὅλους τοὺς τόπους.

ρίσκεται πρὸς τὰ ἔξω τοῦ ξυλώδους μέρους, συγκοινωνεῖ. Τοῦτο εἶνε ἀπαραίτητον, διότι εἰς τὴν ζώνην αὐτὴν κυκλοφοροῦσιν αἱ χυμαί. Ὑπεσθὴ εἶνε πάντοτε σχεδὸν ἀδύνατον νὰ ὑπάρχῃ ἡ ἰσοπάχεια αὕτη τῶν φλοιῶν, καλὸν εἶνε τὸ ἔνθεμα ἐκ τοῦ ἄνω μέρους νὰ ὠθῆται ὀλίγον πρὸς τὰ ἐνδότερα τῆς σχισμῆς ἵνα τοιουτοτρόπως ἐξέρχεται ὀλίγον ἐκ τῆς ἐπιφανείας τῆς τροφοῦ τὸ κάτω ἄκρον τοῦ κέντρου. Ἀκολούθως δένομεν καλῶς διὰ φλοιοῦ μωρέας ἢ ἄλλου περισδέσμου τὰ ἑνωθέντα μέρη καὶ ἐφαρμόζεται ἐπὶ τῶν σχισμῶν ἔνθεν καὶ ἔνθεν τοῦ ἐνθέματος ὡς καὶ ἐπὶ τῆς ἄνω ἐπιφανείας τοῦ κέντρου καὶ τοῦ κορμοῦ (ὅπου ἔγειναν αἱ ὁριζόντιαι τομαί) ἀλοιφὴ ἐκ πηλοῦ ἀναμεμιγμένου μὲ στάκτην καὶ βοείαν κόπρον.

Ὅταν ὁ κλάδος, ὁ ὁποῖος μέλλει νὰ χρησιμεύσῃ ὡς κέντρον, μεταφέρηται μακρόθεν ἵνα μὴ ξηρανθῇ κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ταξειδίου, πρέπει νὰ τίθηται ἐντὸς ἀγγείου τινὸς περιέχοντος βρύα διατηρούμενα πάντοτε ὑγρὰ ἢ νὰ θάπτηται ἐντὸς καθαρᾶς ἀργίλλου (χώματος πολὺ εὐπλάστου). Πολλάκις ὁ κλάδος οὗτος ἀποχωρίζεται τοῦ μητρικοῦ δένδρου ὀλίγας ἑβδομάδας πρὸ τῆς ἡμέρας τοῦ ἐμβολιασμοῦ. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο μένει φυτευμένος ἐντὸς τῆς γῆς ὑπὸ σκιάν. Προπαρασκευάζεται δὲ καθ' ὃν τρόπον εἴπομεν, τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν χρησιμοποιεῖται ὡς κέντρον, ἵνα τεθῇ ἐντὸς τῆς σχισμῆς τῆς τροφοῦ.

Ἐκ τῶν δύο ὀφθαλμῶν τοῦ κέντρου ἐξέρχονται δύο νεαροὶ κλάδοι, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ κατώτερος κόπτεται εἰς τὴν κορυφὴν διὰ τοῦ ὄνυχος· οἱ κλαδίσκοι οὗτοι καθ' ὅσον ἀναπτύσσονται δένονται ἐπὶ ἑνὸς πασσάλου διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον τιθεμένου, πλησίον τῆς τροφοῦ.

Β'. ΤΡΟΠΟΣ

Ἐγκεντρισμὸς διὰ στεφανίτου μονοκέντρου

Ὁ τρόπος οὗτος πρατιμᾶται κατ' Ἀπρίλιον δι' ἐλαίας μεγάλης ὁπωσδήποτε ἡλικίας. Τὸ κέντρον προέρχεται ἐκ κλάδου διετοῦς, φέροντος δύο κλαδίσκους μονοετεῖς. Οἱ κλαδίσκοι οὗτοι ἀποκόπτονται εἰς ἀπόστασιν δύο ἑκατοστομέτρων ἀπὸ τῆς βάσεως αὐτῶν. Ἐξ ἑνὸς σημείου, ὀλίγον χαμηλότερον εὑρισκομένου τοῦ κατωτέρου κλαδίσκου, λεπτύνεται διὰ κοπτεροῦ ἐγχειριδίου τὸ

κέντρον ἀπὸ ἓν μόνον μέρος κατὰ τρόπον τοιοῦτον, ὥστε ἡ τελευταία τομὴ νὰ ἄρχηται ἀπὸ τὸ μέσον τοῦ ξύλου καὶ χωροῦσα πρὸς τὰ ἔξω νὰ φθάνῃ μέχρι τοῦ φλοιοῦ εἰς τὸ ἐλεύθερον ἄκρον. Ἀμέσως μετὰ τὴν τοιαύτην τοῦ κέντρου προπαρασκευὴν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ κομμένου πρότερον ὁριζοντίως κορμοῦ τῆς ἀγριελαίας σχίζεται ὁ φλοιὸς ἀπὸ ἓν μόνον μέρος εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων ἑκατοστομέτρων ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω. Ἀκολούθως τὰ χείλη τοῦ φλοιοῦ τούτου ἀπομακρύνονται διὰ τῆς ἐλεφαντίνης γλυφίδος τοῦ μαχαιριδίου καὶ εἰς τὸ ἄνοιγμα αὐτὸ προσκολλᾶται τὸ λεπτυνθὲν μέρος τοῦ κέντρου. Τὰ χείλη τοῦ φλοιοῦ ἐπαναφέρονται εἰς τὴν προτέραν θέσιν των. Δέσιμον καὶ ἀλοιφὴ ὡς καὶ κατὰ τὸν πρῶτον τρόπον.

Γ'. ΤΡΟΠΟΣ

Ἐνοφθαλμισμὸς κοινός.

Ὁ ἐνοφθαλμισμὸς τῆς ἐλαίας ἐκτελεῖται ἀπὸ τοῦ Μαΐου μέχρι Σεπτεμβρίου. Ὁ ἐμβολιαστὴς λαμβάνει ἕνα κλάδον ἐκ τῆς ἡμέρου ἐλαίας· ὁ κλάδος οὗτος πρέπει νὰ εἶνε μονοετής, ξυλώδης, εὔρωστος καὶ χυμώδης (ὥστε ὁ φλοιὸς νὰ ἀποσπᾶται εὐκόλως τοῦ ξύλου χωρὶς νὰ διαρρήγνυται). Ἔπειτα ἀποχωρίζει τὴν βάσιν καὶ τὴν κορυφὴν αὐτοῦ καὶ κρατεῖ μόνον ἓν τεμάχιον ἐκ τοῦ μέσου, τὸ ὁποῖον θέτει ἐντὸς ὑγρῶν βρύων ἢ ἐντὸς βρεγμένου ὑφάσματος ὑπὸ τὴν σκιὰν ἐπὶ 24 ὥρας ἢ ἐπὶ μίαν μόνον νύκτα. Ἀκολούθως ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ ἐκλέγεται ὁ ὑγιέστερος καὶ κανονικώτερον ἀνεπτυγμένος. Ὑπεράνω αὐτοῦ κατὰ ἓν ἑκατοστόμετρον χαράσσει τις τὸν φλοιὸν διὰ τοῦ μαχαιριδίου κατὰ μικρὰν γραμμὴν ὁριζόντιον. Τὸ αὐτὸ πράττει καὶ δύο ἑκατοστόμετρα ὑποκάτω τοῦ ὀφθαλμοῦ. Μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν ὁριζοντίων γραμμῶν φέρει δύο ἄλλας παραλλήλους πρὸς τὸν ἄξονα τοῦ κλάδου ἔνθεν καὶ ἔνθεν τοῦ ὀφθαλμοῦ. Ἔπειτα θέτων τὴν λεπίδα τοῦ ἐγχειριδίου εἰς τὴν ἄνω γραμμὴν καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ ἀντίχειρος τῆς δεξιᾶς του χειρὸς ἀποσπᾷ βιαίως τὸ μέρος τοῦ φλοιοῦ, τὸ μεταξὺ τῶν γραμμῶν. Τὸ τεμάχιον τοῦτο φέρει τὸν ὀφθαλμόν, ὁ ὁποῖος πράκειται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς κέντρον. Ὁ ὀφθαλμὸς λοιπὸν οὗτος συνοδεύεται ὑπὸ μικρᾶς λωρίδος φλοιοῦ. Ὁ φλοιὸς ἔσωθεν συνοδεύεται ὑπὸ ξυλώδους μέρους ἐντὸς εἰς τὸ σημεῖον μόνον, ὅπου εὑρίσκεται ὁ ἐν λόγῳ ὀφθαλμός, εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο πρέπει νὰ ἀφίνηται ὀλίγον ξύλον, διότι δι' αὐτοῦ

τοῦ τρόπου μένει ἐντὸς τῶν περιβλημάτων τοῦ ὀφθαλμοῦ ὁ ἐν νηπιώδει καταστάσει εὑρισκόμενος βλαστός, ὁ ὁποῖος πρέπει ἀφεύκτως νὰ συνοδεύῃ τὸ κέντρον. (Δὲν πρέπει δηλαδὴ νὰ εἶνε τὸ μάτι ἀπὸ μέσα κενὸν, ἀλλὰ γεμάτον πάντοτε κατὰ τὸν ἐνοφθαλμισμόν). Ἀφ' οὗ τὸ κέντρον παρασκευασθῇ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον κρατεῖται εἰς τὸ ἄκρον τῶν χειλέων τοῦ ἐμβολιαστοῦ, ὁ ὁποῖος χωρὶς νὰ χάσῃ οὔτε στιγμὴν (ἵνα μὴ προφθάσῃ νὰ ξηρανθῇ ἡ ἐσωτερικὴ ἐπιφάνεια τοῦ φλοιοῦ τοῦ κέντρου) σχίζει διὰ τοῦ μαχαιριδίου του τὸν φλοιὸν τῆς τροφοῦ (τῆς ἀγριελαίας) κατὰ δύο γραμμὰς σχηματιζούσας ἓν Τ. Τὰ χείλη τοῦ φλοιοῦ τούτου ἀπομακρύνονται ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς μεγάλης γραμμῆς (τῆς παραλλήλου πρὸς τὸν ἄξονα τοῦ βλαστοῦ τῆς τροφοῦ) διὰ τῆς ὄπισθεν τοῦ μαχαιριδίου εὑρισκομένης ἐλεφαντίνης γλυφίδος, εἰς τὸ ἄνοιγμα δὲ προσκολλᾶται τὸ κέντρον μὲ ταχύτητα. Ἔπειτα ἐπανάγομεν τὰ χείλη τοῦ φλοιοῦ πρὸς τὴν προτέραν θέσιν των ἵνα κλείσωσιν ἐντὸς αὐτῶν τὸν φλοιὸν τὸν συνοδεύοντα τὸν ὀφθαλμόν. Τὸ συνοδεῦον τὸ ἔνθεμα φύλλον κόπτεται εἰς τὸ μέσον τοῦ ἐλάσματος. Ἂν μένῃ ἀκέραιον δύναται νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἐνοφθαλμισμοῦ, διότι δυσκολύνει τὴν ἐξάτμισιν τοῦ ὑγροῦ τῆς κυτταρογόνου ζώνης. Ἔπειτα περιδένεται ὅλον τὸ μέρος ἀπὸ τῶν ἄνω (πάντοτε) πρὸς τὰ κάτω διὰ γύρων πολλῶν καὶ πλησίον ἀλλήλων. Πρὸς τοῦτο μεταχειρίζονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον νῆμα μαλλίου, διότι τοῦτο εἶναι ἐλαστικὸν καὶ ἐπιτρέπει εἰς τὸ φυτὸν νὰ παχύνηται. Τὸ δέσιμον δὲν πρέπει νὰ εἶνε ὑπερβολικὰ σφιγκτὸν, ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ παρουσιάζει τὴν ἐλαχίστην χαλάρωσιν. Ἡ κορυφὴ τοῦ βλαστοῦ, πὶ τοῦ ὁποίου ἔγεινεν ὁ ἐνοφθαλμισμὸς πρέπει ν' ἀποκοπῇ ὀκτὼ ἡμέρας μετὰ τὴν πρᾶξιν ταύτην. Διαρκοῦντος δὲ τοῦ ἔτους ὁ βλαστὸς αὐτὸς ἐξακολουθεῖ τραχυνόμενος βαθμηδὸν μέχρις ἀποστάσεως 10 ἑκατοστομέτρων ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ, τὸν ὁποῖον προσεκολλήσαμεν. Τὸ ἐναπομένον τοῦτο τοῦ βλαστοῦ μέρος ἀποκόπτομεν ὅλως διόλου τὸ προτεχὲς ἔτος. Ὁ ἐκ τοῦ κέντρου προκύπτων νεαρὸς βλαστὸς προτδένεται εἰς τὸν ἄξονα τοῦ βλαστοῦ τῆς τροφοῦ ἐν ὅσῳ ἀναπτύσσεται. Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν πρᾶξιν τοῦ ἐνοφθαλμισμοῦ, ἂν οὗτος ἐπέτυχε βλέπομεν τὸν μίσχον τοῦ φύλλου τοῦ κέντρου νὰ ἀποσπᾶται αὐτομάτως ἀπὸ τῆς βάσεως αὐτοῦ καὶ νὰ πίπτῃ. Ἐν περιπτώσει δὲ ἀποτυχίας τὸ φύλλον τοῦτο μαραίνεται εἰς τὴν θέσιν αὐτοῦ καὶ μένει κρεμασμένον. Τότε ἐπαναλαμβάνει τις τὴν πρᾶξιν ἐπὶ ἄλλου σημείου τῆς τροφοῦ.

Δ'. ΤΡΟΠΟΣ

Ἐνοφθαλμισμὸς ἀντεστραμμένος

Ἡ πρᾶξις αὕτη ἐκτελεῖται ἀταραλλάκτως, ὅπως καὶ ἡ ἀμέσως προηγουμένη· ἡ διαφορὰ συνίσταται εἰς τὸ ὅτι ἡ ἐπὶ τοῦ φλοιοῦ τῆς τροφοῦ σχισμὴ ἔχει σχῆμα ἀντεστραμμένον. Ὁ τρόπος οὗτος, ὁ ὁποῖος ἀπαιτεῖ χρόνον περισσότερον διὰ τὴν ἐκτέλεσιν προτιμᾶται, ὅταν ὁ ἐμβολιασμὸς γίνεται εἰς καιρὸν βροχερὸν ἢ ὅταν οἱ χυμοὶ τῆς τροφοῦ εἶνε καθ' ὑπερβολὴν ἄφθονοι καὶ ἐπαπειλοῦσι νὰ πνίξωσιν, οὕτως εἰπεῖν, τὸ κέντρον.

Ε'. ΤΡΟΠΟΣ

Ἐγκεντρισμὸς διὰ κλάδου ὑπὸ τὸν φλοιόν

Τὸν τρόπον τοῦτον μεταχειρίζονται διὰ τὴν ἐλαίαν κατὰ Μάϊον. Εἷς τι σημεῖον τῆς τροφοῦ σχίζεται κατὰ δύο γραμμὰς, ὡς καὶ προηγουμένως. Ἔπειτα διὰ τῆς γλυφίδος τοῦ ἐγχειριδίου τοῦ ἐμβολιαστοῦ ἀποχωρίζονται ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς μεγάλης γραμμῆς τὰ χείλη τοῦ φλοιοῦ. Ἐκεῖ ἐντὸς τοῦ προκύπτοντος χάσματος εἰσάγεται τὸ κέντρον, ἀφ' οὗ ἑτοιμασθῇ κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον. Λαμβάνομεν κλάδον ὑγιᾶ, μονοετῆ καὶ χυμώδη ἐκ τῆς ἐκλεκτῆς ἐλαίας. Ἐκ τοῦ κλάδου ταύτου κρατοῦμεν τὸ μέσον μέρος μὲ τέσσαρας ὀφθαλμούς. Ἀπὸ τὸ μέσον τοῦ τεμαχίου τούτου καὶ ἀπὸ τὸ σημεῖον, εἰς ὃ εὑρίσκεται εἷς ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν λεπτύνεται διὰ τοῦ κοπτεροῦ μαχαιριδίου, τὸ κέντρον πρὸς τὰ κάτω κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε μετὰ τὴν πρᾶξιν ταύτην ἡ τελευταία τομὴ νὰ ἀρχηται ἀπὸ τὸ μέσον περίπου τοῦ ξυλώδους μέρους καὶ νὰ φθάνῃ μέχρι τοῦ φλοιοῦ εἰς τὸ ἐλεύθερον κάτω ἄκρον. Τὸ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον λεπτυνθὲν μέρος τοῦ κέντρου προσκολλᾶται ἐπὶ τῆς τροφοῦ ὑπὸ τὰ χείλη τῆς σχιμῆς, τὴν ὁποίαν σχηματίζομεν, ὡς εἴπομεν, σχίζοντες τὸν φλοιὸν τῆς τροφοῦ εἰς τι αὐτῆς σημεῖον. Ἔπειτα δένομεν. Ἂν ὑπάρχωσι χάσματα ἔνθεν καὶ ἔνθεν τοῦ κέντρου μετὰ τὴν προσκόλλησιν αὐτοῦ, φράσσομεν αὐτὰ δι' ἀλοιφῆς πηλοῦ.

ΘΥΜΑΡΗ

Ἐπιζήτει νὰ συναναστρέφεσαι μετὰ προσώπων ἀνωτέρας τάξεως καὶ περιωπῆς, ἵνα ἐκ τούτων ὠφεληθῇς διδασκόμενος καὶ μανθάνων ὅσα στερῆσαι, καὶ πάθει νὰ κατασταθῇς ἀνώτερος τούτων.

Ἀπόφευγε νὰ συναναστρέφησαι καὶ νὰ συνδιαιτᾶσαι μετὰ προσώπου κατωτέρας τάξεως καὶ περιωπῆς· διότι οὐδὲν θὰ ὠφελῆσαι, οὔτε καλὸν θὰ ἀποκτήσῃς, ἀλλὰ μᾶλλον θὰ ἀπολέσῃς ὅ,τι καλὸν ἔχεις, τὸ δὲ μέλλον σου ἔσεται δυσάρεστον.

Ἔχε γυναῖκα πισκόπουλον χοῖρον μακρομύτην καὶ γαϊδαρον καμπούρην.

Ἡ μὲν πισκόπουλος γυνὴ ἔχει εὐρεῖαν τὴν λεκάνην καὶ τὰ γεννητικὰ ὄργανα καλῶς ἀνεπτυγμένα, ἀντέχει εἰς τοὺς κόπους καὶ τίκτει εὐκολώτερον.

Ὁ δὲ μακρομύτης χοῖρος σκάπτει εὐκολώτερον τὴν γῆν καὶ εὑρίσκει ρίζας πρὸς τροφὴν· ἀγαπᾷ τὰ ὕδνα (ἔτενα), ἐκ δὲ τούτου ὁδηγεῖται ὁ ἄνθρωπος πρὸς συλλογὴν αὐτῶν καὶ βρῶσιν, καὶ τὰ ὁποῖα εἶνε πολύτιμον φαγητόν. Γαλλιστὶ λέγονται truffes.

Ὁ δὲ καμπούρης γάϊδαρος ἀντέχει περισσότερον εἰς τὸ βάρος καὶ φέρει μεῖζον φορτίον.

Ὅταν θὰ ἀγοράσῃς ἵππον ἐπιζήτει τὸν ἔχοντα τὴν ράχιν εὐθεῖαν καὶ ὀλίγον καμπύλην, διότι ὁ ἔχων ἵππος τὴν ράχιν κυρτὴν ἀντέχει ὀλιγώτερον εἰς τὸ βάρος καὶ κουράζεται εὐκολώτερον.

Τὸ ν' ἀπολέσῃς, ἐκεῖνο διὰ τὸ ὁποῖον ἠγωνίζετο ν' ἀποκτήσῃ εἶνε λυπηρόν· τὸ ν' ἀπολέσῃ ὅμως, ἐκεῖνο ὅπερ εἶχε διὰ προδοσίας καὶ ἄνευ μάχης εἶνε ἄξιο δάκρυτον καὶ ὀλιβερόν.

Ἀπορία ψάλτου βὴξ
ἀπορία ἰατροῦ καλόμελε.

Γυναῖκα ἀπὸ σπίτι
καὶ σκυλὶ ἀπὸ μανδρί.

Ὅταν θὰ νυμφευθῇς, μὴν ἀποβλέπῃς εἰς μεγάλην περιουσίαν, ἀλλὰ εἰς τὴν καλὴν ἀνατροφὴν καὶ τὴν γνῶσιν τῶν οἰκιακῶν.

ΠΑΝΤΟΙΑ

Τὸ μεγαλοπρεπὲς Ἐθνικὸν Καπιτώλιον ἐν Βασιγκτῶνι τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἐστοίχισεν, ἀπὸ τὰς καταθέσεως τοῦ θεμελίου αὐτοῦ λίθου κατὰ τὸ 1793, περὶ τὰ 15,000,000 τάλληρα, ἀλλὰ τὸ Καπιτώλιον τῆς Πολιτείας τῆς Νέας Ὑόρκης ἐν Ἄλβανυ, μολονότι δὲν ἔχει περατωθῇ ἔτι κατὰ τὰ σχέδια τῶν ἀρχιτεκτόνων, ἐστοίχισεν ὅμως μέχρι τοῦδε περὶ τὰ 20,000,000 καὶ εἶναι ἡ δαπανηροτάτη οἰκοδομὴ τῶν νεωτέρων χρόνων.

Τὸ μεγαλείτερον καὶ δαπανηρότατον Δημαρχεῖον ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις εἶνε τὸ τῆς Φιλαδελφείας, καὶ ὁ ὑψηλότατος αὐτοῦ πύργος θὰ περιέχῃ τὸ μεγαλείτερον ὡρολόγιον τοῦ κόσμου.

Ἡ ἀνωτάτη τιμή, ἡ ὁποία ποτὲ ἐπληρώθη διὰ ἵππον ἦτο 150,000 τάλληρα δοθέντα ὑπὸ τοῦ κ. Μάλκων Φόρμπις ἐκ Βοστώνης διὰ τὸν «Ἀριάνα» τὸ ὁποῖον ἠγόρασεν ἀπὸ τὸν Γερουσιαστὴν Στάντφορτ ἐκ Καλλιφορνίας. Ὁ ἵππος Ἄξτελλ ὁ τροποδισσὴς, ἐπωλήθη 105,000 ὅτε ἦτο τριετὰς, κατὰ δὲ τὸ 1891 ἕτερος ἵππος ὁ Σαϊνμπλαιζ ἐπωλήθη διὰ 100,000.

Ἑκατὸν καὶ τρεῖς χιλιάδες τάλληρα προσεφέρθησαν καὶ ἀπερρίφθησαν διὰ μίαν Ἑβραϊκὴν Γραφὴν, σήμερον εὑρισκομένην ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τοῦ Βατικανοῦ ἐν Ρώμῃ. Τοῦτο καθιστᾷ τὸ βιβλίον τοῦτο τὸ πολυτιμότατον ἐν τῷ κόσμῳ ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῶν χρημάτων.

Κατὰ τὸ 1635, ὅτε ὁλόκληρον τὸ Ὁλλανδικὸν ἔθνος ἐτρελαίνετο διὰ τοὺς λαλέδες, εἷς μόνος βολβὸς τοῦ ἄνθους τούτου

ἐπωλήθη ἀντὶ 2,200 δολλαρίων. Εἰς τοιαύτας τιμάς, ἐπλήρωνον περισσότερα διὰ νὰ καλλιεργῶσι λαλέδας παρὰ νὰ ἀγοράσωσι τὸ πολυτιμότατον μεταλλεῖον τοῦ χρυσοῦ ἐν τῷ κόσμῳ.

Προκειμένου περὶ τῶν μεταλλείων τοῦ χρυσοῦ, ποῦ νομίζετε ὅτι εὑρέθη τὸ πολυτιμότατον τεμάχιον τοῦ χρυσοῦ ἐξ ὅσων διελύθησάν ποτε καθ' ὅσον γνωρίζομεν, εἰς τὰ χωνευτήρια τοῦ κόσμου; Εἰς τὴν Καλλιφορνίαν, ἢ εἰς τὴν Αὐστραλίαν, ἢ εἰς τὰς Ἰνδίας; Ὄχι. Ἦτο ἓν τεμάχιον περιέχον 200 λίτρας χρυσοῦ ἀναμεμιγμένου μὲ χαλαζίαν (quartz). μὲ τὴν ἀξίαν 50,000 δολλαρίων κατὰ τόνον,, εὑρέθη δὲ εἰς μεταλλεῖόν τι τῆς Ἱσπερίν ἐν Μίχικαν τῆς Ἀμερικῆς.

Τὸ μέγιστον ποτὸν, ὅπερ ἐζητήθη καὶ ἐπροσφέρθη δι' ἕνα μόνον ἀδάμαντα ἦτο 2,150,000 τάλλ. τὸ ὁποῖον ὁ πρίγκηψ τοῦ Ὑδεραπάτ ἐν Ἰνδίαις, συγκατένευσε νὰ δώσῃ εἰς τὸν ἀδαμαντοπώλην, διὰ νὰ ἀποκτήσῃ τὸν Αὐτοκρατορικὸν λεγόμενον ἀδάμαντα, ὅστις θεωρεῖται ὁ ὡραιότερος καὶ καλλίτερος πολύτιμος λίθος τοῦ κόσμου.

Ὁ Σάχης τῆς Περσίας ἔχει μίαν ψίαθον ἢ τάπητα διὰ τὴν προσευχήν του, κατασκευασμένην ἀπὸ ἀδάμαντας καὶ μαργαρίτας καὶ ἀξίζοντα περὶ τὰ 2,500,000 τάλληρα. Ὁ μεγαλείτερος δὲ καὶ δαπανηρότερος τάπης ἐν τῷ κόσμῳ, κατεσκευασμένος ἀπὸ τὰ κοινὰ ὑλικά, δι' ὧν συνήθως οἱ τάπητε, κατασκευάζονται, ἠγοράσθη ἀπὸ τὴν Λέσχην Κάρλτων τοῦ Λονδίνου.

Ὁ τεθραυσμένος ἤδη ξύλινος ἵππος, μὲ τὸν ὁποῖον ἔπαιζεν ὁ Ναπολέων ὅτε ἦτο μικρὸς, ἐπωλήθη ἐσχάτως ἀντὶ 1000 φράγκων.

Συλλογισθῆται νὰ πληρώσῃ τις 250,000 τάλληρα δι' ἓν μόνον γεῦμα! Τὸ ἔπραξε ποτε πλούσιός τις Ρωμαῖος ἐπιθυμῶν νὰ δείξῃ εἰς δωδεκάδα φίλων του ὅτι περιφρονεῖ τὰ πλούτη.

Ἡ πολυτιμοτάτη ἐκ τῶν νεωτέρων ζωγραφιῶν εἶναι ἡ τοῦ Μεϊσσονιέρου «τὸ 1814», ἡ ὁποία ἠγοράσθη ὑφ' ἑνὸς Γάλλου ἀντὶ 170,000 ταλήρων. Ὁ ἴδιος κύριος ἐπλήρωσε 150,000 τάλληρα καὶ διὰ τὸν «Ἄγγελον» τοῦ Μιλλέ.

(«Ἀστὴρ τῆς Ἀνατολῆς»).